

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Februāris

*„Pravieši centās
izprast Kristus
ciešanu laiku un
tām sekojošo
godību. Šajās lietās
pat eņģeļi vēlas
ieskatīties.”
(Sal. 1 Pēt 1,11.,12b)*

Kāpt kalnā

GRĒKU NOŽĒLAS DIENA

Hašana (ivritā: *הַקְּשָׁה שָׂאָר*), tulkojumā „gada galva”, ir ebreju svētki, ko parasti sauc par ebreju jauno gadu. To svin *Tišrei* mēneša, kas ir ebreju kalendāra septītais mēnesis, pirmajā dienā. Roš *Hašana* ir pirmais no lielajiem jūdaisma „Bijības svētkiem” vai „Desmit nožēlas dienām”, kas noslēdzas ar *Jom Kipur* svētkiem. *Jom Kipur* ir soda un piedošanas diena jeb salīdzināšanas diena. To svin katra gada septītā mēneša desmitajā dienā pēc ebreju kalendāra, kas pēc Gregora kalendāra iekrīt septembrī vai oktobrī un ebreju tradīcijā tiek uzskatīta par „sabatu sabatu”. Tā ir upuru pieņemšanas un grēku izpiršanas diena. Grēku nožēlas diena, kurā aizliegts, piemēram, vadīt automašīnu, sarunāties pa telefonu, ir jāievēro stingrs gavēnis. Tāpat šajā dienā var nestrādāt televīzijas un radio pārraides, nekursē sabiedriskais transports. *Jom Kipur* dienā sinagogā tiek pūsts rags, kas pavēsta pasaules galu, kas šai gadījumā izpaužas kā gada beigas un sākums jaunam gadam, jaunām attiecībām ar Dievu. *Jom Kipur* norāda arī uz radišanas sākumu, kurā Dievs atdala zemi no ūdeņiem, norādot, ka radišanas darbs ir atdalīšanas process, kurā tiek atdalīts grēks un svētums, labais un ļaunais. *Šofars*, kas gatavots no auna raga, tiek pūsts arī tāpēc, lai atmodinātu ebrejus no „snaudas” un liktu domāt par tuvojošos Tiesas dienu. Ticīgie Dievam dod atskaiti par saviem darbiem un maina savu rīcību un dzīvi, ja tas nepieciešams. Šai dienā viņi veic sirdsapziņas izmeklēšanu, cer un tic Dieva žēlsirdībai un piedošanai. Atjauno savu derību ar Dievu. „Dievs Roš *Hašanā* atver trīs uzskaites grāmatas. Vienā ir taisnīgie, otrā grēcinieki, bet trešajā ir cilvēki, kuros ir nedaudz no grēka un taisnīguma. Taisnīgo vārdi uzreiz tiek

ierakstīti dzīvo grāmatā, un Dievs tiem dod vēl vienu dzīves gadu. Grēcinieki tiek izdzēsti no dzīves grāmatas, bet „vidus” cilvēkiem tiek dotas desmit dienas, kuru laikā nožēlot iepriekšējā gada grēkus. Ja viņi to paveic, tad tiek ierakstīti dzīves grāmatā” (no interneta materiāliem).

Pelnu trešdiena kristīgajā tradīcijā atgādina jau Vecajā Derībā doto Dieva atklāsmi, bet ienes arī jauno. Dieva tiesa, lai arī bez žēlastības, nav mūsu pazudināšana, bet pestīšanas ceļš caur nāvi un augšāmcēlšanos uz jaunu radību. Kristība mūs dara par jaunu radību, un ar kristību sākas mūsu tiesa, līdz pilnībā tiks pārveidoti Kristus augšāmcēlšanās gaismā.

Mums nepatīk tikt tiesātiem. Jo vairāk paši tiesājam citus, jo grūtāk ir pieņemt kritiku. Vēl grūtāk ir pieņemt Dieva tiesu, jo Viņš taču par mums zina pilnīgi visu, vairāk nekā mēs paši. Dievs ir žēlsirdīgs. Viņš nācis atpestīt nevis tiesāt. Jēzus saka: – Kas netic, tas pats jau sevi ir notiesājis. Tas nozīmē, ka mums vajadzēs atzīt un visā pilnībā pateikt patiesību pašiem par sevi, un to mēs jau tagad vingrināties grēksūdzēs, ja cenšamies to darīt patiesi.

Dieva tiesā vairs neskatisim sevi ar cilvēka, bet gan Dieva žēlsirdīgās mīlestības skatienu, un šī tiesa būs briesmīga ne tāpēc, ka Dievs dusmosies par mūsu grēkiem, bet tāpēc, ka ieraudzīsim savus grēkus Dieva mīlestības gaismā, un tās būs patiesas mokas grēciniekiem, dedziņošas kā uguns.

Dievs atdalīs avis no āžiem. Nav iespējams kompromiss starp grēku un svētumu. Dieva templis ir svēts, un jūs tie esat. Nekas netirs neieies debesu valstībā. Dievs atdala. Jau radišanas sākumā Dievs atdala zemi no ūdeņiem, gaismu no tumsas, un tā viss radās caur atdalīšanu. Jēzū Kris-

tū notiek jauna radišana – augšāmcēlušās cilvēka piedzimšana no gara. Arī šajā radišanā notiek atdalīšana: patiesības gaismas no grēka tumsas, vecā cilvēka no jaunā, miesīgā no garīgā, un šī atdalīšana ir Dieva radišanas process, jaunā cilvēka radišanas process Jēzū Kristū. Tiesāšana kā atdalīšana tāpat, pirmām kārtām, ir Dieva radišanas darbs, Dieva pedagoģiskais process – ņemt savu krustu, atteikties no egoistiskām tieksmēm, sekot Kristum. Tas var būt sāpīgs un izraisīt ciešanas šajā pasaulē.

Dievs ir radītājs, Viņš nevēlas grēcinieka nāvi. Viņš ielauzta niedri nenolauzis un aizdegta dakti neapdzēsīs. Dievs nav iznī-

cinātājs, bet radītājs. Dieva līdzības atjaunošana mūsos ir šis Dieva radošais darbs. Pēdējā tiesā mūsu dzīve tiks izvērtēta un svērta svaru kausos, mūsu ticības un neticības darbi kļūs redzami. Par katru vārdu, ko esam teikuši virs zemes, būs jāatbild, saka Svētie Raksti. Tāpēc tiesāsim sevi jau tagad – patiesi katrā grēksūdzē. Ne tādēļ, lai sevi iznīcinātu, bet lai varētu augt labajā. Grēksūdze nav kaut kas negatīvs vai zūdišanās. Tā ir svētuma un grēka atdalīšana, kurā aktīvi līdzdarbojamies Dievam, lai jaunais cilvēks mūsos varētu augt.

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

26. FEBRUĀRĪ SĀKAS GAVĒNIS

Visiem labi zināms, ka ir desmit Dieva baušļi, kas ticīgajam kalpo kā pamats un mērķis. Taču līdzās tam jābūt nomodā arī par pieciem Baznīcas baušļiem. Šoreiz uzmanību vērsīsim uz otro Baznīcas baušli: „Tev būs Baznīcas noteiktajās dienās atturēties no gaļas ēdieniem un gavējamās dienās gavēt”.

Mēs, katoļi, piektdienās neēdam gaļu, ar to pieminot, ka piektdienā Jēzus Kristus mira pie Krusta. Šādu normu uztur Latvijas biskapi, citās valstīs var būt savādāk. Daži, kuri seko senākām tradīcijām, neēd arī trešdienās. Tā ir diena, kurā Jēzus tika nodots, un šo atturēšanos var pieskaitīt pie personīgās dievbijības, kas nav aizliegta. Baznīca neizvirza īpašas prasības arī Lielā gavēņa laikā, izņemot Pelnu trešdienu un Lielo piektdienu, kad pastāv stingrs gavēnis jeb maltīte vienreiz dienā līdz sātām bez gaļas. Protams, arī citos laikos ticīgais var atturēties no kādām lietām vai darbībām. Mūsdienās baušli ietvertais akcents attiecībā uz gaļas ēdieniem vairs nespēlē tik būtisku lomu, tomēr Baznīca caur šo baušli aicina neaizmirst gavēņa praksi un apzināties, cik vērtīgs un auglīgs tas var būt.

Svētie Raksti labi izgaismo gavēņa

daudzpusīgumu, iedarbīgumu, to, ka gavēnis neatstāj vienalzīgu Dievu un arī jauno garu. Atšķirībā no vienkāršas verbālas vai iekšējas lūgšanas gavēni raksturo aktīva praktiska darbība vai dažos gadījumos – bezdarbība. Ir daži svarīgi aspekti, kas gavēni padara jēgpilnu, viens no tiem ir brīvprātības princips. Piemēram, atteikšanās no iemīļotā seriāla skatīšanās no brīvas gribas nevis televizora defekta dēļ. Kā otru var minēt motīvu, kam vienmēr jābūt mīlestībai. Trešais aspekts ir mainīgais, kas katram var būt savādāks, proti, lieta vai darbība, no kā atsakās, un kas nosaka konkrētā gavēņa svaru. Visbeidzot svarīgs ir gavēņa nodoms, bez kura gavēnis kļūst kā izšauta bulta bez mērķa.

Gavēnis ir nopietna garīgā prakse, un, to uzņemoties, Baznīca rekomendē, lai tas notiktu garīgā pavadībā, kas izpaužas regulārā kontaktā ar garīgo tēvu.

Gavēnim ir arī labi blakus efekti. Lai gan nodoms, piemēram, ir par kāda cita cilvēka veselību, pats gavētājs stiprina savu gribu, kas tālākajā ceļā palīdz vieglāk pastāvēt labajā, augt tikumos un nepaļauties kārdinājumiem.

Dāvis Ozoliņš

PAZEMĪBAS UN PAĻĀVĪBAS SKOLĀ

Dārgie Kristū, svētoceļotāji ceļā uz Debesīm!

Turpinot pārdomas par Rožukroņa noslēpumu „Jēzus lūdzas Olivdārzā”, pieminējām, ka cilvēka klātbūtne var kļūt kādam par līdzdalību viņa ciešanās un par atvieglojumu, jo klātbūtne ir viena no mīlestības formām. Aicināti uz šādu līdzdalību, apustuļi, diemžēl, nebija spējīgi ilgi izturēt. Dieva Vārds atklāj: „Un Viņš gāja pie saviem mācekļiem un atrada viņus guļot, un sacīja Pēterim: «Tā jūs nespējāt pat vienu stundu būt ar mani nomodā?» Un Viņš atkal nāca un atrada tos guļot, jo viņu acis bija smagas.” (Mt 26,40.43) Vai vēl dramatiskāk, it kā ar ironiju tālāk: „Tad Viņš nāca pie saviem mācekļiem (trešo reizi) un sacīja tiem: Guliet jau nu un dusiet; lūk, stunda pienākusi, un Cilvēka Dēls tiks nodots grēcinieku rokās.” (Mt 26,45)

Šai punktā sastopamies ar patiesību par cilvēka stāvokli pēc pirmdzimtā grēka, par kuru Pestītājs paskaidroja: „Gars gan ir modrs, bet miesa vāja.” (Mt 26,41) Ir vērts to apzināties vismaz divu iemeslu dēļ.

Pirmkārt, **patiesība par gribas vājumu liks mums cīnīties, pūlēties, lai paliktu uzticīgi.** Un pie tā Jēzus norādīja mācekļiem (un norāda mums) uz vienu no veidiem, kā to saglabāt vai kā par to rūpēties: „Esiet modri un lūdziet Dievu, lai jūs nekristu kārdināšanā!” (Mt 26,41) Tātad **lūgšana, dzīvais kontakts ar Dievu palīdz mīlestībā to izturēt.**

No otras puses – patiesība, ka kāds (pat labs draugs) var neizturēt un līdz galam ar mums mūsu ciešanās un pārbaudījumos nepalik, **var pasargāt no vilšanās un no iejaunojuma.** Arī Kristus Jēzus to apzinājās, tādēļ jau iepriekš tiem, kurus bija nosaucis par draugiem (sal. J 15,15),

atkļāja: „Jūs visi šinī naktī iejaunosieties no manis...” (Mt 26,31)

Vai arī tev, lasītāj, ir pieredze, ka šāda nostāja (pat ticības un Baznīcas kontekstā) palīdzējusi daudz ko izglābt? Es dažreiz esmu dzirdējis atzišanos, kas notiek, ja nav šādas apziņas: cilvēks nevar pieņemt, kā tas iespējams, ka Baznīca ir Dieva saime un ir svēta, tomēr draudzē tik svēti cilvēki (ieskaitot priesterus un klosterļaudis), kā gribētos, nemaz nav? Te var palīdzēt Dieva mācība: „Es vēlos žēlsirdību, bet ne upuri! Es neesmu nācis aicināt taisnīgos, bet gan grēciniekus.” (Mt 9,13) Caur kristību Baznīcā neienāk jau svēti un “gatavi” cilvēki, bet tie, kuri ir (un kādu laiku vēl būs) sirds svētumā vāji, tomēr vēlas svētajā augt.

Domājot par Olivdārza notikumiem tālāk, kāds var brīnīties: „Kā tad Jēzus zināja, ka Viņa neapmieramo ciešanu vidū Viņa draugi gulēs un nepalīdzēs, visbeidzot pat atstās Viņu, un tomēr Viņš aicināja tos uz kopīgu lūgšanu un nomodu. Vai tad Viņš bija tik naivs?” Viena no atbildēm var atnākt caur citiem jautājumiem. **Kad tad viņi varētu mācīties patiesi iejusties otra cilvēka sirdī, viņa uztraukumos un vajadzībās? Kad apzinātos, cik svarīgi ir mēģināt izprast otra cilvēka vēlmi vai gaidas? Tur apustuļi piedzīvoja ļoti intensīvu dzīves skolu – līdzjūtības un mīlestības skolu.** Tā bija mācība, kurā **viņi varēja satikties ar savu vājumu un ārsta nepieciešamību viņiem pašiem** (sal. Mt 9,12). Vēl vairāk. Patiecoties Olivdārza un visu Jēzus ciešanu apstākļiem, Pēteris un pārējie **varēja saprast, ka Dievs skatās uz sirdi** (sal. 1 Sam 16,7) un **ka Viņa Valstībai vissvarīgākā ir mīlestība, dzīvas attiecības, paļāvība** (sal. 1 Kor 13!), nevis kādi sasniegumi, izstrādāti dzīves produkti, dogmas. Uz šī

fona tik skaisti atskan Jēzus trīskāršais jautājums Pēterim **par viņa gribu milēt** un kalpot Baznīcas pestīšanai, nevis akcents uz pirmā starp apustuļiem aizliegšanas skaitli: „Simani, Jonas dēls, vai tu mani mili vairāk nekā viņi? ...vai tu mani mili? ...vai tu mani mili?” (J 21, 15.16.17)

Tādējādi Jēzus lūgšanu saturā ieraugāms nākamais punkts. Sv. Matejs raksta: „Un, nedaudz pagājis uz priekšu, Viņš krita uz sava vaiga, lūdza Dievu un sacīja: **«Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, tad lai šis biķeris iet man secen, tomēr ne kā es vēlos, bet kā Tu!»**” (26,39) Tajā var pamanīt, ka pats Dieva Dēls apzinās cilvēka vājumu smagu ciešanu priekšā, tādēļ lūdz Tēvu, lai Viņu saudzē. Jēzum bija skaidrs, ka šis biķeris ir Dieva „dusmības kauss” (sal. Is 51,17), „Viņa dusmības vīna niknuma kauss” (sal. Atkl 16,19), un to izraisīja, veidoja cilvēku grēki, sacelšanās pret Visaugstāko. Dieva Jērs zināja, ar kādām ciešanām, lai atmaksātu Dieva taisnībai par mūsu grēkiem, saistās šis biķeris. Tādēļ Jēzus lūgšana norāda uz pareizo palīdzības meklēšanas virzienu – glābiņš nāk no Dieva! Tas ir pirmais, kas vajadzīgs, **lai arī mēs paliktu pazemībā, tas ir, patiesībā par sevi, ka neesam visvarenie, neesam Dievs!** Par to var lasīt vairākās Bībeles vietās, piemēram: Ps 6,3; 142,7; 1 J 16,8; Mt 8,17; Rom 8,26; 1 Kor 2,3; 2 Kor 11,30; 12,5... Bībeles vārdi pārliedina, ka velti ir likt cerību cilvēkā (sevi pašā, citos) vai šķietamajā radības varenībā: „Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Kunga!” (Jer 17,5) un „Nedz lieli karapulki sargā ķēniņu, nedz arī liels miesas spēks izglābj varoni. Maldās, kas visas uzvaras cerības liek uz zirgiem: arī viņu spēka nepietiek glābiņam.” (Ps 33,16-17)

Tad atklājas otrs punkts – **glābiņš un palīdzība ir atrodama mūsu Dievā!** Jau pravietis Isajs, sastopoties ar cilvēku (pat jauno!) vājumu, norāda uz Kungu: „Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk,

bet, kas paļaujas uz Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Is 40,30-31) Ļoti skaists Dieva Vārds! Līdzīgi Oseja grāmata: „Asurs nebūs vairs mūsu glābējs, mēs neejam vairs ar zirgiem un neteiksim vairs nevienam no mūsu roku darinājumiem: tu esi mūsu Dievs! Tikai pie Tevis, Dievs, lai bāri atrod žēlastību.” (Os 14,4)

Lai par labu noslēgumu rakstam kļūst atziņa par sv. Terēzi no Lizjē: „**Tukšas rokas, bet paļāvīga sirds.**” Lai tas palīdz mums vairāk mācīties saprast savu un citu vājumu, pūlēties milēt un vienmēr meklēt palīdzību pie Milošā Debesu Tēva!

Lai Dievs mūs svētī: †

**Pāvils Kamola,
priesteris**

Pāvils Kamola
ZIEMA KĀNĀ

Ak, kā sāp šai ziemā!

Es nedzirdu apses
vieglo matu šalkoņu,
nejūtu tās zaru
silto pieskārienu,
nevaru apskaut
tās sulīgo stumbru
un dzirdēt sirdi,
kas slēpta aiz mizas.

Ak, kāds spēks šai cerībai!

Cik reizes to ietinu
slavas dziesmu augstumā
un psalmu ugunsuros
sildīju pirkstus kaujai.
Tik bieži to dzirdīju
ar Samariešu liecībām,
lai sirds austu
nemirstīgu dzejoļu Viņam...

Ak, kad viņas vīnu
pasniegs visas pasaules Kānās?!

ARHIBĪSKAPA ĢERBONIS UN PAVEIKTAIS

Arhibīskapa Zbigneva Stankeviča vizitācija Madonas katoļu draudzē 2019. gada Vasarsvētkos.

Romas katoļu baznīcas Rīgas arhibīskapam metropolītam **Zbignevam Stankevičam** šis gads ir zīmīgs – tikko – 15. februārī – apritēja 65. jubileja, vasarā būs 10 gadi kopš ekselence pilda arhibīskapa pienākumus, bet priesterībā Zbignevs Stankevičs aizvada divdesmit ceturto gadu.

Aicinot arhibīskapu uz sarunu, vispirms jautāju par viņa sākumu un saknēm.

Esat dzimis Gulbenes rajona Lejasciemā. Vai gulbenieši un Jūs pats šo faktu nesat kā karogu?

Zbignevs Stankevičs: – Domāju, ka jā. Man tas patiešām ir svarīgi. Tolaik, kad plānoju bīskapa ģerboni, vienā no versijām biju ielicis gulbja attēlu – tai pusē taču ir manas saknes. Kad saņēmu pirmo automašīnu, devos pie vecākiem, iesēdināju viņus mašīnā un izbraucām pa vietām, kurās esam dzīvojuši. Pabijām arī Lejasciemā – tur Gaujas krastā dzīvoja vecāki,

tur piedzimu es, šai vietā nodzīvojām līdz man apritēja gadiņš. Tad pārcēlāmies uz Rubeņiem.

Ko atceraties no kopīgā brauciena?

Lejasciemā ēkas izvietotas „U” veida formā – ir māja, klēts, šķūnis, līdzās ir priežu mežs, tad krauja, stāvs Gaujas krasts. Joprojām jūtos piederīgs šai vietai, netālu ir apbedīts mans vectētiņš. Tur pārņēma īpašas izjūtas. Mājā, kur piedzimu, tobrīd neviens nedzīvoja, bet kilometru tālāk ir cita māja, kurā vecāki kādu laiku bija mītuši. 1949. gadā uz Vidzemi viņi pārcēlās, bēgot no izsūtījuma, jo bija iekļauti sarakstos. Tad apmetās pie cilvēkiem, kas viņus uzņēma. Lūk, vienā no tādām mājām bija dzimusi mana māsa, un mājas saimniece atcerējās, ka mūsu bija auklējusi uz ceļgaliem. Māsa piedzima 1951. gadā, Vidzemi apbraukājām 1997. gadā – bija pagājuši 46 gadi, bet kundze mūs atcerējās.

Nu jau būs desmit gadi kopš pildāt arhibīskapa pienākumus.

Savā dzīvē varu pamanīt piecu-sešu gadu ilgus periodus vai ciklus. Tāds bija piecu gadu studiju laiks Rīgas Politehniskajā institūtā, tad 4+8 gadi divās darbavietās, pēc tam 6 gadu ilgas studijas Polijā; 5+1 gads, kalpojot draudzēs par priesteri, vēlāk seši gadi Romā un pēc diviem Latvijā pavadītiem gadiem – kļuvu par arhibīskapu. Šovasar būs 10 gadi kopš pildu bīskapa pienākumus, un tā jau ir sava veida robežlīnija. Ja Dievs dos veselību (un šobrīd šai ziņā viss ir kārtībā), tā ir puse no arhibīskapam kanoniski noliktā laika. 75 gadu vecumā man jāsniedz atlūguma vēstule pāvestam, lai viņš mani sūta pensijā.

Kādi ir secinājumi par šobrīd paveikto?

Kad bija pagājuši septiņi gadi kopš ievēlēšanas, izdevās uz divām nedēļām izrauties atvaļinājumā. Toreiz braucot mājās, pirmo reizi pārņēma sakārtotības izjūta: visu iecerēto biju salicis pa plauktiņiem, viss, kas no manis atkarīgs, virzījās uz priekšu, un tā bija brīnišķīga apziņa. Tagad ir trīs gadi klāt, un varu teikt, ka šis tas patiešām ir izdarīts, daudzas lietas ir pusceļā. Piemēram, Jēkaba katedrāles renovācija. Projekts ir 6,2 miljonu eiro apmērā, darbi ir pusceļā. Vēl svarīgs objekts ir katedrāles tornis, kas ir vecākais Rīgā, tā skārds savu laiku sen nokalpojis. Tas jāmaina, un pie šiem darbiem esam jau piekērušies. Svarīgas ir arī mācību iestādes. Kad biju RARZI direktors, mācību iestādē tika ieviesta pastorālā konsultanta maģistra programma. Šobrīd mums ir daudz pastorālo konsultantu, un par to ir gandarijums. Vēl šajos gados ēterā palaists „Radio Marija”. Prieks par Betlēmes māju, kas pagājušajā gadā svinēja astoņu gadu jubileju. Ir sadarbība ar Rīgas domi, kas cilvēkiem Betlēmes mājā finansē 12 vietas. Tika atjaunota bīskapa rezidence, un neesmu satīcis nevi-

nu, kurš ienākot būtu vēstījis, ka viņam te nepatīk. Rezidence ir skaista, un tās renovācija maksāja daudz pūliņu. Glābjamas bija arī abas mūsu mācību iestādes – finanslietu problēmu dēļ tās gāja uz grūti. Kaut viegli nav arī tagad, mācību iestādes ir izdzīvojušas un pamazām attīstās.

Mans sapnis ir nākamajam pēctecim atstāt sakārtotu saimniecību attiecībā uz budžetu. Lai tas nebūtu ar deficitu.

Priecājos, ka izglītība gan Rīgas Katoļu ģimnāzijā, gan RARZI ir konkurētspējīga. Tie, kas pēc ģimnāzijas vēlas studēt, bez problēmām tiek augstskolās. Gandarijums par to, ka ģimnāzijā ieviesta sociālās komunikācijas specializācija. Tā ir iespēja, mācoties vidusskolā, apgūt žurnālista prasmes, un liela daļa no skolēniem to izvēlas. Katoļu ģimnāzijā ir moderna tehnika, reizi nedēļā jaunieši gatavo raidījumu „Radio Marija”. Atbalstītājs ir Borisa un Ināras Teteru fonds, kas bez tam palīdzēja nosiltināt ģimnāzijas ēku, nodrošina atbalstu lifta ierīkošanai cilvēkiem ar īpašām vajadzībām un interjera sakārtošanu vēsturiskajā ēkā.

No saimnieciskām lietām, stājoties amatā, bija vēlme samazināt izdevumus par apkuri. Trijām mūsu ēku grupām – semināram, kūrījai un ģimnāzijai – siltuma enerģētisko auditu veica kāds labvēlis, un audita rezultātā atklājās, ka siltumizolācija ir ļoti slikta. Pagāja gandrīz deviņi gadi, taču šobrīd visas ēkas ir nosiltinātas. Sākam domāt par saules baterijām vai zemes siltuma izmantošanu, lai turpinātu samazināt izdevumus.

Gadu garumā izveidojušās labas attiecības ar plašsaziņas līdzekļiem, kuros „sildāt” sabiedrību, to evaņģelizējot.

Gandarijums par to, ka kūrījā izdevās iedarbināt projektu biroju. Tajā strādā divi darbinieki, līdz ar to man vairāk laika paliek garīgajam darbam, darbam ar sabiedrību. Izveidojies patiešām labs kontakts ar plašsaziņas līdzekļu pārstāvjiem, ir sniegtas

daudzas intervijas avīzēm, žurnāliem, televīzijām, radio. No žurnālistu puses parasti esmu saskāries ar cieņpilnu attieksmi.

Jauna iniciatīva ir priesteru lūgšanu grupa.

Šī ideja brieda vairākus gadus. Pirmā svētceļojuma laikā uz Svēto Zemi atceļā no Sinaja kalna kondicionieris viesnīcā bija tik spēcīgs, ka saukstējās un kādu brīdi mājās gulēju bezspēkā. Tad radās laiki domāt un sapratu – tagad vai nekad. Tā ieviesām praksi vienreiz nedēļā uz vienu stundu pulcēties kopīgā lūgšanā. Kopā ar tuvākajiem līdzstrādniekiem – garīdzniekiem lūdzamies un pēc tam ēdam pusdienas. Varu teikt, ka tajā ir liela svētība, tas ir liels atbalsts, kas dod gaismu. Ja Dievam vienprātīgi lūdz, Viņš atbild. Atbild, protams, ne ar balsi no debesīm...

Otrs atbalsta punkts ir tas, ka no pagājušā gada maija man ir palīgbiskaps Andris Kravalis. Esam labi sastrādājušies, daudzas lietas varu deleģēt viņam.

Priesteru Latvijā ir maz. Nereti viņiem jāapkalpo piecas draudzes. Kā situāciju iespējams uzlabot?

Vispirms jālūdzas. To katru dienu Rožukronī arī daru – lūdzos par aicinājumiem uz priesterību, misiju aicinājumiem, lai Dievs sūta uz Latviju misionārus. Lūdzos arī par

laju aicinājumu uz evaņģēlizāciju, formāciju, iesaistīšanos politikā, finansu un saimnieciskajā jomā, masu medijos, biznesā, zinātnē, izglītībā, kultūrā – lai visās jomās mums būtu nobrieduši kristieši, kas uzņemas līdzatbildību par Baznīcā notiekošo, par evaņģēlizāciju. Jauns lauciņš ir pastāvīgais diakons, šobrīd diecēzē iesvētīti divi pastāvīgie precētie diakoni.

Ir gandarījums par divām misijām „Ad Gentes”, katrā ir četras daudz bērnu ģimenes un pavadošās personas. Tie ir misionāri, kas liecina par Evaņģēliju. Ar šo mācību gadu pie mums ir arī misiju starptautiskais seminārs „Redemptoris Mater”, kurā mācās pieci semināristi, kas pēc tam kalpos Latvijā.

Ne tik sen bijāt komandējumā uz Vjetnamu...

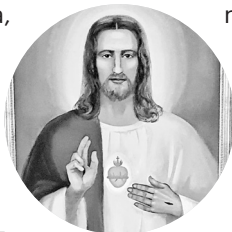
Vjetnamā ievadīju sarunas, lai vjetnamieši pie mums var sūtīt kandidātus Teoloģijas studijām – vīrus, kas pēc tam vēlētos palikt un kalpot Latvijā. Atšķirībā no mums Teoloģijas studijas viņi uzsāk pēc desmit gadu formācijas, tātad jau kā nobrieduši cilvēki. Ir iestrādes arī ar Indiju, meklēju aicinājumus, mēģinu tos modināt. Latvijā šobrīd viena trešdaļa ir viespriesteri. Bez viņiem daudzas draudzes būtu tukšas.

Inese Elsiņa

LAINES KAINAIZES PERSONĀLIZSTĀDE

Madonas katoļu draudzes mājā skatāma lielformāta glezna, kurā atveidots Jēzus Kristus. Pēc Madonā reiz kalpojoša priesterā skices un cesvainietes Zentas Vizules lūguma to gleznojusi (restaurējusi) māksliniece **Laine Kainaize**.

Līdz 15. martam Rīgas Svētā Pētera baznīcā savukārt skatāma gleznotājas personālizstāde „Pa-

cel acis”. Tajā izlikti darbi, kas tapuši no 2011. līdz 2020. gadam.

Vērts atgādināt, ka Laine Kainaize dzimusi Rīgā, gleznotājas Birutas Baumanes un tēlnieka Kārļa Baumaņa ģimenē. 1980. gadā beigusi Latvijas Mākslas akadēmijas glezniecības nodaļu, strādā eļļas tehnikā, ar akvareli, zīmējumu, veido grāmatu ilustrācijas.

SVĒTĀS PIEMĒRS LAI MŪS IEDVESMO!

Pirms kāda laika, klejot internetā plašumos, uzdūros ziņai par kādu svēto. Man jau zināmu, tomēr nedaudz piemirstu. Šķiet, par viņu dzirdējuši ļoti daudzi. Tā ir svētā, kura skatīja JĒZU vēl pirms VIŅŠ nomira uz Krusta. Svētā, kura noņēma savu plīvuru un ar to noslaucīja DIEVA DĒLA seju. Svētā Veronika. Aculieciniece JĒZUS ciešanām – tam, kā VIŅŠ gāja ar Krustu savu ciešanu vienlaikus – cilvēces cerības ceļu.

Nevēlos izklāstīt svētās dzīvesstāstu, gribu pieminēt viņas kalpojuma atbalsi un nozīmi. Kāds varētu teikt, ka svētā Veronika nepaveica neko daudz, viņa tikai noslaucīja JĒZUM, kas cieta, seju. Veronika nepalīdzēja nest Krustu, kā to darija Kirēnes Sīmanis, un tomēr savā šķietami nelielajā kalpojumā viņa parādīja DIEVA doto smalkjūtību un drosmi. Arī Milestību.

Interesanti, ka Veronika kā audumu izmantoja savu plīvuru. Ja iedziļināmies senajā jūdu kultūrā, tad sievietes neapsegte mati tur tiek uzskatīti par „kailumu”. Kāds sens rabins ir sacījis, ka sievietē, kas izrāda savus matus, nes nabadzību. Velkot paralēles ar šiem vārdiem, liekas, ka Veronika tādā veidā atdeva JĒZUM visu. Tik smalki, tik simboliski un tik klusi.

Taču tas notika pirms apmēram 2000 gadiem, šodien daudz kas ir mainījies. Gribas jautāt – kā svētās Veronikas žests attiecas uz mums, 21. gadsimta cilvēkiem?

Jau pirms dažiem desmitiem gadu

Māte Terēze izteicās, ka „visbriesmīgākā nabadzība ir vientulība” un arī „lielākā mūsdienu slimība nav lepra vai tuberkuloze, bet gan sajūta, ka nevienam neesi vajadzīgs”. Lai gan šie citāti nav pat no

“Svētā Veronika ar svēto lakatu”, 1420. g., nez. vācu mākslinieks.

21. gadsimta, tie aizvien ir ļoti aktuāli. Ir tik daudz jauniešu, manu vienaudžu, kuriem telefons ir svarīgāks par cilvēkiem apkārt. Tik daudz pensionāru, kas atstāti un jūtas vieni. Patiesībā mūsdienās ir ļoti daudz vientuļu cilvēku. Tik vientuļu, ka dažreiz viņi vairs nepazīst Milestību. Un ko darija Veronika pirms 2000 gadiem? Viņa noslaucīja Milestībai seju. Protams, JĒZU un mūs nevar pat iedomāties salīdzināt. VIŅŠ bija DIEVA DĒLS. Taču Veronika bija cilvēks, un mēs esam aicināti darīt to pašu, ko Krusta ceļā

paveica viņa, jo JĒZUS ir katrā nabagā, katrā VIŅA tik milētajā cilvēkā. Lai gan JĒZUS nelūdza, lai viņam palīdz, tomēr Veronika ieraudzīja, kā var palpot. Galvenais ka ieraudzīja un bija drosmīga rīkoties. Domāja, ka tā ir liela DIEVA žēlastība – pamanīt kāda ciešanas un steigties palīgā. Ar visu savu dvēseli būt līdzās!

To arī Jums un sev novēlu izlūgt no DIEVA! Pamanīt sev blakus esošā ciešanas – darbā, skolā vai baznīcā – un palīdzēt ar smalkjūtību, drosmi un milestību. Jo tik ļoti mums visiem vajadzīga žēlsirdība!

Āmen. Slava DIEVAM! Svētā Veronika, lūdz par mums!

Katrina Rekšņa

NEBAIDĪTIES PRIECĀTIES!

Pēdējā svētdienā pirms Lielā Gavēņa katoļu draudzēs parasti tiek svinēts tā dēvētais aizgavēnis, kura laikā cilvēki ēd gardas pankūkas un priecīgi pavada laiku kopā. Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcā (attēlā) aizgavēņa tradīcija nav pārāk izplatīta, un katrā Latvijas draudzē šo tradīciju dzīvu uztur paši draudzes locekļi. Alūksnē aizgavēni biežāk izvēlas svinēt mājās un mazā cilvēku lokā.

„Jau trīs gadus esmu Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcas prāvests, un šo tradīciju draudzē pašreiz neatzīmējam,” teic priesteris Ingars Stepkāns. Viņš uzskata, ka tas saistīts ar katrā draudzē ierastajām tradīcijām. „Manuprāt, Latvijā daudzās vietās cilvēkiem ir pārliecība, ka pirms Lielā Gavēņa ir jābūt nopietniem, un pie mums nav izplatīta vienkārša priecāšanās kā, piemēram, siltajās zemēs dzīvojošo katoļu vidū,” turpina priesteris Stepkāns.

Portugālē, Spānijā un citviet aizgavēni svin gluži kā karnevālu („carnes” latīņu

valodā nozīmē – miesa). Cilvēki pirms gavēņa ne tikai labi paēd, bet ar dejām, maskām un jautrību arī kārtīgi izpriecājas. “Iespējams, Latvijā aizgavēņa kultūra vairāk ietekmējusies no slāvu kultūras, kurā

lielākais gardums ir balto miltu kūkas. Varētu šķist, kāds gan prieks ēst pankūkas aizgavēni vai kuliču Lieldienās. Kāpēc svētkos ēst vienkāršas pankūkas vai baltmaizes izstrādājumus? Tas skaidrojams ar piedzīvoto trūkumu – baltmaize ilgu laiku bija gluži kā torte vai svētki. Tieši tāpēc godībās gatavoja kaut ko no baltajiem miltiem,” uzsver prāvests.

Latvijā cilvēku mentalitāte atšķiras no siltajās zemēs dzīvojošo, tādēļ arī nākotnē diez vai katoļu vidū aizgavēnis tiks svinēts ar krāšņiem karnevāliem. „Nereti cilvēki bēdājas jau pirms laika, un latviešiem ar prieku vispār ir švaki. Aizgavēni es ieteiktu no sirds priecāties un neskumt par to, ka priekšā ir ilgstošs gavēnis,” mudina Ingars Stepkāns.

Diāna Lozko

VIENOTĪBAS NEDĒĻAS LIELĀKAIS PRIEKŠ

Janvārī man bija iespēja piedalīties ekumeniskajā lūgšanu nedēļā par kristiešu vienotību. Vispilgtāko iespaidu radīja kopā būšana Kalna skolā. Ģime-niskā sagaidīšana, adventistu draudzes jauniešu muzikalitāte un mīlestība uz Svētajiem Rakstiem,

Mācītājs Valdis Straziņš šogad bija Vienotības nedēļas koordinators Madonas reģionā.

patīkamā restorāna atmosfēra maltītes un sadraudzības laikā (klaviermūzikas pavadījumā!), priecīgās čalas, braucot mā-jup, – tas viss mani nostiprināja domu, cik svarīga ir kopie-na – mana lielā un lie-liskā ģimene!

Diāna Dzene

GAISMAS SVĒTKI GULBENES DRAUDZĒ

Svētdiena, Kunga prezentācijas svētnīcā svētku diena. Gulbenes katoļu draudzes bērni, jaunieši un pieaugušie steidzas uz baznīcu, lai baudītu vai piedalītos uzvedumā „Es, Gaisma...”. Priekšnesuma scenārija autore ir mūsu Svētās ģimenes klostermāsa Konsuela un Edīte.

Baznīca izpušķota sevišķi grezna. Klostermāsu sagatavotajā izrādē teksti mijas ar skanīgām dziesmām, to kuplina eņģeļi ar svecītēm – bērni, kas ienes gaismu tumsā (iepriekšējā dienā bērni piedalījās Sveču rotāšanas darbnīcā – attēlā).

Teksti tik uzrunājoši! Katrs Dieva cilvēks ir kā svece, kuras gaismu tumsā nevar noslēpt, – redzētajā dalās Di-

Genovefa piebilst, ka, atverot baznīcas durvis, pārņēmis pirmais emociju vilnis: – Svecas, svecītes, lukuriņi – gaismas krāšņums! Apceres ļāva ieskatīties dvēse-

les dziļumos, savā esībā, atraisot to gaviļēm. Bērnu atbildība, prieks, biklums un pāri visam – apņēmība pildīt sev uzticēto pienākumu.

Reinis: – Man patīka, ka pats varēju rotāt sveci, aizdedzināt to no ministrantu svecas. Katrīna: – Patīka ar savu izrotāto sveci iet procesijā. Viktors: – Svecas rotāšanā varēju izpaust savas domas. Uzvedumā aizvietoju kādu salslimu eņģeli, pa vienu dienu iemācījos un uzvedumā izteiksmīgi

norunāju savu tekstu.

Palmira Gailīte

SENIORU BROKASTIS MADONAS DRAUDZĒ

Ir teiciens – „Tas, kā tu iesāc savu dienu, noteiks to, kā to pavadīsi”. Tu vari iesākt dienu ar Dievu un būt drošs, ka tā būs lieliska diena. Lai kas tajā atgādiesies, tu būsi drošs, ka esi Dieva rokās.

Jau vairāk nekā desmit gadus katrā mēneša trešajā trešdienā Madonas katoļu draudzē notiek senioru brokastis. Parasti šo dienu iesākam ar Dieva Vārdu, ar klātu brokastu galdu. Katrai trešdienai ir sava tēma. Biežāk runājam par svētajiem vai Baznīcas svētkiem, kas tuvojas. Stāstījumu gatavo seniori, priesteris, esam aicinājuši arī klostermāsas, lai pastāsta par savu – konsekrēto cilvēku – dzīvi. Esam

braukuši ciemos pie citām draudzēm, ir bijusi ekskursija uz Rundāles pili un Bruknū.

Tiekoties janvārī, dalībnieku izraudzītā tēma bija „Iekšējā lūgšana”. Priesteris Māris Ozoliņš dalījās pārdomās, kā notiek šī lūgšana. Ar interesi klausījāmieši un uzzinājām daudz jauna.

„Ja tu pazītu Dieva dāvanu!” (Jņ 4, 10) Lūgšanas brīnišķīgums atklājas tiešu tur – akas malā, kur mēs ejam meklēt ūdeni. Tur, kur Kristus nāk sastapties ar cilvēku. Dievam slāpst. Vai mēs esam izslāpuši pēc Viņa?

Veneranda Peļņa

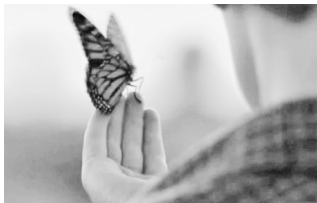

„TAUREŅU CIRKS” – FILMA PĀRDOMĀM

Jau kādu laiku baznīcu un veikalu plauktos ir Nika Vujačiča grāmatas. Tā nu sanācis, ka grāmatas neesmu lasījusi, bet mana tikšanās ar šo brīnumaino cilvēku notika caur mākslas filmu „Batterfly Circus”.

Kāds zēns, misters Mendess un viņu ceļabiedri izlemj iegriezties „pilsētas labākajā kroplu šovā”. Kā skatlogā rindā salikti dažādi cilvēki ar fiziskiem trūkumiem un nepilnībām: sieviete ar bārdi, siāmas dvīnes, kāda ļoti korpuslenta dāma, vīrietis ar notevētu ķermeni. Un tad šova vadītājs saka: „Saņemieties! Īsts dabas ķēms! Cilvēks, ja tā viņu vispār var nosaukt, kam pat Dievs ir uzgriezis muguru! Nepilnvērtīgs radījums!” Paveras aizkars, un tur jauns puisis bez rokām un kājām...

Nepilnās 23 minūtēs parādīta cilvēku attieksme pret tiem, kas ir savādāki. Atklāts, kā var atrast motivāciju mainīties un

pieņemt sevi tādu, kāds esi.

Cik vien skatos, acīs sariesas asaras. Gan par filmā redzēto, gan to, ka nespēju atrast motivāciju, lai ietu tālāk. Dažkārt caur asarām gribas kliegt: „Cilvēki, ko mēs darām! Mums ir rokas un kājas, varam kustēties un darboties, bet tā vietā kuram, sūdzamies, kaut kā mums pastāvīgi trūkst.”

Vīls (jaunais puisis) nonāk mistera Mendesa cirkā. Cirkā, kurā ir cilvēki ar dažādiem likteņiem, fiziskiem trūkumiem. Nepilnības tiek parādītas no pozitīvās puses. Cilvēki iegūst jēgu savai dzīvei, notic iespējai, savām spējām. „Tāpēc, ka Tu pats tam esi noticējis,” – tā Mendesa kungs atbild Vilam, liekot pārdomāt savu attieksmi pret dzīvi, to, kā uztveram sevi un citus.

Mēs varam kā tauriņi izaugt no sava koka un pacelties gaisā vai arī – palikt tajā.

Nora Kauliņa

GARĪGĀ DĀVANA

Dāvanas, ko dāvinām otram, var būt ne tikai fiziskas, bet arī garīgas. Piemēram, iesaistīšanās apustulātā “Margrietiņa”, Svētās Komūnijas pieņemšana, var uzdāvināt Svēto Misi, atteikties no kaut kā (saldumiem, interneta, televizora skatīšanās).

Bet kāpēc gan atteikties? Parasti, ejot uz svētkiem, sapucējamies, stiprināmies, bet te – atteikšanās! Tas tāpēc, ka, atsakoties no ērtībām, no tā, kas pierasts, ciešot fizisku un garīgu neapmierinātību, pat sāpes, šīs apzinātās ciešanas upurējam Dievam konkrētā cilvēka nodomā, par kuru esam apņēmušies gavēt un lūgties. Garīgā dāvana ir arī pavisam nelieli tuvākmīlestības darbi, piemēram, mazā Terēze

rakstīja, ka pat pacelta adatiņa ar mīlestību var ietekmēt pasaules pestīšanu.

Priesteris Pāvils un Gulbenes draudzes padome garīgu dāvanu dzimšanas dienā rosināja uzdāvināt V. E. arhibīskapa pam-metropolitam Zbignevam Stankevičam. Šī dāvana ir mūsu draudzes locekļu iesaistīšanās apustulātā “Margrietiņa”, apsolut mūžīgo lūgšanu par arhibīskapu, Rožukroņa novenna, garīgās nestuves un iesaistīšanās gavēņa ķēdē deviņu dienu garumā. Ticam, ka bīskapu tā stiprinās!

Un kādu dāvanu jubilāriem dāvini tu? Kā lūdzies par viņiem tu?

Aivita Skalbe

KĀ IEMĪLĒT SAVU PUSAUDZI

„Kā iemilēt savu pusaudzi?” – tāda bija Madonas katoļu draudzes ģimeņu janvāra tikšanās tēma. Tik tiešām, mēs, vecāki, esam pamanījuši, ka attiecīgā vecumā mūsu miļie lolojumi pārvēršas par nīgriem „ezišiem”.

Šī vecumposma būtiskākais uzdevums ir atdalīšanās no vecākiem un iekļaušanās vienaudžu vidū, savas identitātes meklējumi jaunajā pasaulē. Nav iespējams atdalīties no vecāku vērtībām un kontroles bez protesta. Kristīgajās ģimenēs šis var būt ļoti grūts pārbaudījums, jo pusaudzis mēdz sacelties arī pret ģimenes pieņemtajām vērtībām. Lai cik grūti to atzīt, tomēr šis periods bērnam ir nepieciešams, lai pārbaudītu, vai vecāku vērtības ir arī viņa vērtības. Vecākiem ir jāpaliek uzticīgiem savām vērtībām. Jo autentiskāk pats dzīvo, jo vairāk mans bērns to redzēs un uztvers kā patiesu liecību.

Dalīšanās laikā atklājām, ka pusaudžu vecumā ir ļoti svarīgi strādāt ar robežu

noteikšanu. Izšķir trīs veidu robežas. Pirmkārt, stingrās un nelokāmās (ko nedrīkst darīt NEKAD). Otrkārt, elastīgās robežas, kas tiek iedibinātas dialogā, uztverot pus-

audzi kā līdzvērtīgu sarunas partneri. Ja bērns nav piedalījies šādā sarunā, pastāv risks, ka viņš sacelsies un atmetīs visus vecāku noteikumus. Treškārt, pastāv robežas, kuras pusaudzis nosaka sev pats. Tīnim ir jādelegē uzdevumi un jārēķinās, ka viņš pats spēs tikt galā. Problēmas rodas tad, ja vecāki ir neelastīgi – vai nu atļauj visu, vai ir pārāk stingri.

Pats būtiskākais ir saruna. Vecākiem jābūt gataviem

nokāpt no sava pieaugušo troņa, jo manipulēt caur sarunu „paaugstinātos toņos” nesanāks. Ja sarunas laikā atvērsos un būšu patiesi, atvērsies arī mans bērns.

Aicinām draudzes ģimenes uz nākamā tikšanos **8. martā pulksten 13 draudzes namā**, dalīšanās tēma – „Projekcijas laulībā”.

Agnese Liepiņa

ATSUKSME PĒC NAKTS ADORĀCIJAS AGLONĀ

Jūs noteikti zināt to sajūtu pēc meksikāņu zupas ēšanas, kad čili ir jūtams vēl ilgu laiku. Tāds praktisks, uz manām izjūtām vērsts salīdzinājums par Aglonas svētceļojumu un nakti kopā ar Madonas un Gulbenes draudžu pārstāvjiem un priesteri Pāvilu 24. – 25. janvārī.

Rosīšanās procesā, kurš ir aizņēmis manas dzīves lielāko daļu, pazūd laiks lūgšanai, norimšanai, spējai sadzirdēt. Bet nelūgt nozīmē atstāt Dievu aiz visa eksistējošā robežām. „Kamēr nenostā-

sies dūņas, kas pacēlušās no diķa, ūdens nebūs caurspīdīgs un nekas tajā nevarēs patiesi atspoguļoties,” saka Baznīcas tēvi. Bet kā atrast laiku pašam laika Devējam?

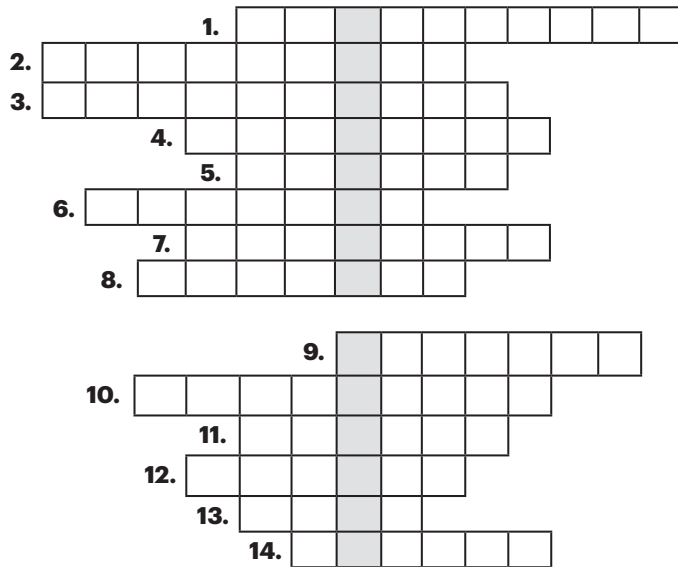
Aglonas nakts ir kā esence, kurā ir iespēja norimt, no sirds piedalīties lūgšanā, slavēšanā, iedzījināties Rožukroņa pārdomās, iet Krusta ceļu un būt klusumā. Paladies par šo iespēju!

Madonas dekanāta draudžu nākamā lūgšanu nakts Aglonā – **28. februārī!**

Sanita Solovjova

BĪBELĒ MINĒTĀS PILSĒTAS

Lasītāj!
Es dzīvoju Gulbenē. Manai pilsētai kaimiņos ir Madona, Alūksne, Balvi, nedaudz tālāk Valmiera, vēl tālāk Rīga, Liepāja. Man ir laimējies būt Izraēlā, Svētajā Zemē, apmeklēt Jēzus dzimto pilsētu Betlēmi, Nācareti un citas. Aicinu doties ceļojumā uz vietām, kuras varēsi atrast Bībeles pantu norādītajās vietās. Burtus raksti rūtiņās blakus ciparam.

Lai veiksmīgs ceļojums!

Palmira Gailīte

Nr.	Vieta Bībelē	nodāja	pants	Nr.	Vieta Bībelē	nodāja	pants
1.	Lūkas evaņģēlijs	7.	1.	7.	Mateja evaņģēlijs	2.	23.
2.	Pāvila vēstule Galatiešiem	2.	11.	8.	Āmosa grāmata	5.	27.
3.	1. Kēniņu grāmata	11.	42.	9.	Mateja evaņģēlijs	2.	1.
4.	Jāņa evaņģēlijs	1.	44.	10.	Apustuļu darbi	15.	38.
5.	Pāvila 1. vēstule Tesalonikiešiem	3.	1.	11.	2. Laiku grāmata	36.	7.
6.	Pāvila 1. vēstule Korintiešiem	1.	2.	12.	Soģu grāmata	9.	25.
				13.	Jozuas grāmata	18.	1.
				14.	2. Samuela grāmata	10.	5.

LIECĪBA PĒC SV. FILOMENAI VELTĪTĀ DIEVKALPOJUMA

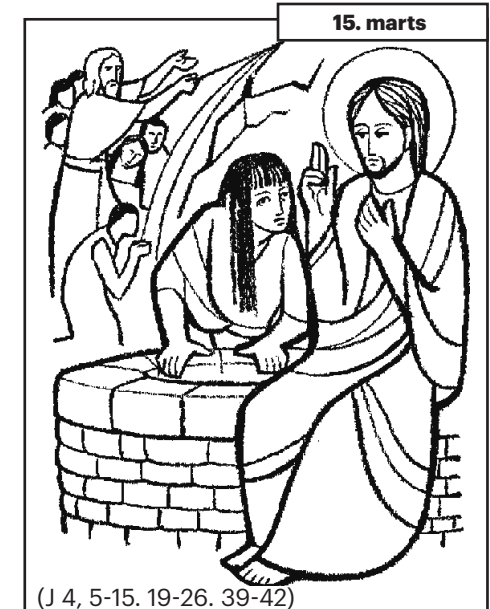
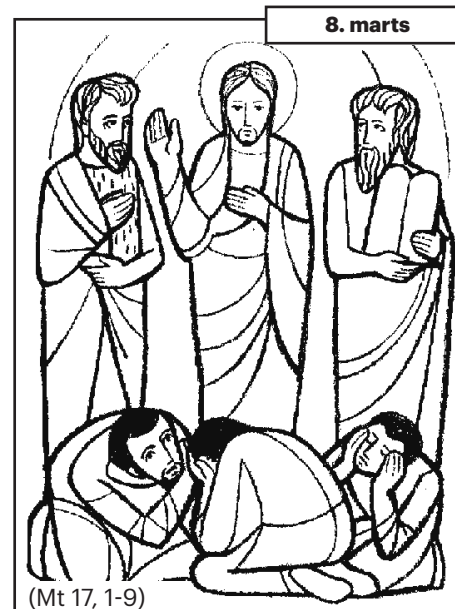
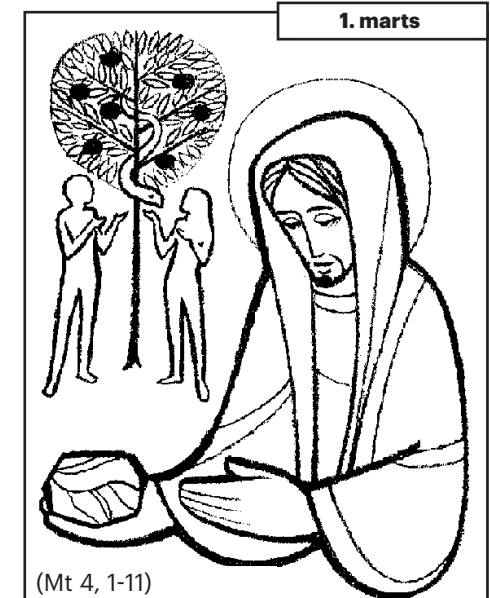
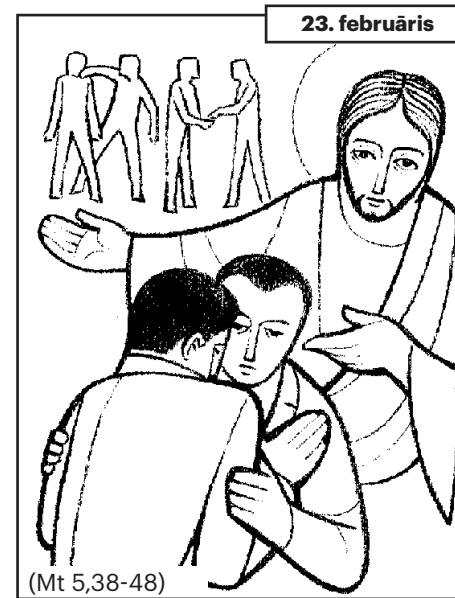
Katra mēneša 10. datumā Gulbenes katoļu baznīcā tiek celebrēta dvēseles un miesas atbrīvošanas un dziedināšanas liturģija caur Sv. Filomenas aizbildniecību. Lūk, viena no nesemtajām liecībām: – Jēzu Kristu, es pateicos Tev par žēlsirdību, ko esmu saņēmusi caur svētās Filomenas

aizlūgumiem. Man normalizējies asinsspiediens, uzlabojusies redze, pārstājuši izkrist mati, pazudusi nagu sēnīte, esmu atbrīvota no emocionāliem pārdzīvojumiem.

Pateicībā Dievam – dievkalpojuma dalibniece

Svētdienas Evaņģēlijs

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes Visstvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 274 64 820)

Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Lubānas draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

PRIESTERA VLADISLAVA LITAUNIEKA NODOMĀ

Priestera, mocekļa Vladislava Litaunieka beatifikācijas procesa veicināšanai izveidota mājaslapa.

Tajā apkopota informācija par priesteri mocekli Vladislavu Litaunieku, Latvijas Romas katoļu baznīcām un draudzēm, kurās

notikušas un notiks Svētās Mises nodomā par priestera beatifikācijas procesa veicināšanu. Vērts ielūkoties un lūgties šai nodomā!

Adrese: <https://www.oremus.lv/>. Citas noderīgas saites: „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.

„KĀPT KALNĀ”

Izdēvuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārīte Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – enģelis no Kalna skolas Barkavas pagastā.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena: 0,40 EUR.